

„Jenom to, že posílají skupinu vyslanců kvizarátu, má paní. Požadují rozhovor s vámi v nějaké naléhavé záležitosti.“

„Požadují?“

Zatvářila se tak, že se chlapec zalekl. „Určitě to mysleli jako prosbu, má paní. Copak by si mohli dovolit něco *požadovat* po vévodkyni z Caladanu – a po matce Muad'Diba? Ale jistě musí jít o něco tuze důležitého, když poslali takovou loď!“ Chlapec se zavrtěl jako úhoř, vyvržený na břeh.

Uhladila si oděv. „No, nepochybuji o tom, že to ti *vyslanci* považují za důležité. Nejspíš zas žádost, abych zvýšila limit počtu poutníků, kteří sem smějí přijíždět.“

Caladan, sídlo rodu Atreidů po víc než dvacet generací, unikl plnění džihádu hlavně díky tomu, že Jessica nedovolila, aby na planetu proudilo mnoho cizinců. Nezávislý lid Caladanu dával přednost svému poklidu. S radostí by přijal zpět svého vévodu Leta, ten však byl zavražděn kvůli zradě ve vysokých kruzích. Místo něj lidem zůstal jeho syn Muad'Dib, imperátor Poznaného vesmíru.

Přes nejlepší Jessičiny snahy se Caladan nikdy nemohl úplně izolovat od bouří, zuřících v galaxii. Paul si nyní své domovské planety prakticky nevšiml, byl tu však pokřtěn a vychován. Lidé nikdy neuniknou jeho stínu.

Po všech těch letech Paulova džihádu se nad Impériem rozhostil unavený a raněný mír jako chladná zimní mlha. Jak se tak teď Jessica dívala na toho mladého posla, napadlo ji, že se narodil až poté, kdy se Paul stal imperátorem. Ten chlapec nepoznal nikdy nic jiného než hrozící džihád a krutější stránku povahy jejího syna...

Vyšla ze zahradního nádvoří a přitom zavolala na chlapce: „Sežeň Gurneyho Hallecka. Přijmeme tu delegaci spolu v hlavní síni hradu.“

Jessica se převlékla z pracovních šatů do okázalého roucha barvy mořské zeleně. Popelavě bronzové vlasy si vyčesala nahoru a kolem krku si zavěsila řetízek se

zlatým atreidským znakem jestřába. Nechtěla pospíchat. Čím víc o tom uvažovala, tím víc si lámala hlavu, jaké zprávy asi loď přivezla. Možná to nakonec nebude tak bezvýznamná záležitost...

Gurney na ni čekal v hlavní síni. Dorazil zvenku, kde proháněl své honicí psy, a obličej měl z toho cvičení ještě začervenalý. „Kosmický přístav tvrdí, že vyslanec je nějaký vysoce postavený člen kvizarátu a má s sebou celou armádu sluhů a čestných strážů z Arrakis. Prý přináší zprávu nejvyšší důležitosti.“

Předstírala nezájem, ale ve skutečnosti byla zvědavá. „Pokud dobře počítám, je to už devátá ‚naléhavá zpráva‘, kterou přivázejí od skončení džihádu přede dvěma roky.“

„Tato ale působí nějak jinak, má paní.“

Gurney uměl stárnout, i když nikdy nebyl a nikdy nemohl být pohledný muž, hyzdila ho jizva na tváři a utrpený pohled. Za svých mladých let býval jen kusem hadru v rukách Harkonnenů, ale za roky statečné služby Atreidům se stal jedním z největších aktiv tohoto rodu.

Usadila se do křesla, v němž kdysi sedával její milovaný vévoda Leto. Hradní sluhové pobíhali sem tam a připravovali vše na příchod vyslance a jeho doprovodu. Vedoucí kuchyňského personálu se zeptal Jessiky, jaké mají podat občerstvení. Odpověděla chladným tónem: „Jen vodu. Podejte jim vodu.“

„Nic jiného, má paní? Není to urážka tak významné osobnosti?“

Gurney se zasmál. „Jsou z Duny. Budou to považovat za čest.“

Dubová vrata do vstupní síně hradu byla otevřena, zavanul vlhký vítr a dovnitř s velkým rozruchem vpochoďovala čestná stráž. Patnáct mužů, bývalých vojáků Paulova džihádu, neslo zelené prapory s černými a bílými znaky. Členové toho neuspořádaného doprovodu se nesli v imitacích filtršatů jako v uniformách, přestože v místním caladanském vlhkém vzduchu byla taková